

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2021 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie M. K.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 marca 2020 r. – sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 grudnia 2017 r. – sygn. akt XVIII K (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie obrońcy wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku do czasu rozpoznania kasacji jest zasadny, a to „wobec trafności podniesionych zarzutów, które uprawniają obronę do postawienia wysoce prawdopodobnego wniosku, że wskazane w *petitum* kasacji wyroki zostaną uchylone, a w konsekwencji, iż istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku”. Dodatkowo wnioskujący podniósł, że wykonanie wyroku może mieć dla zdrowia skazanego negatywne i nieodwracalne skutki, gdyż doznał on poważnego „wysokoenergetycznego uszkodzenia kolana lewego, powodującego jego całkowite zablokowanie”. Skazany porusza się o kulach, a jego zdolności motoryczne są poważnie ograniczone, kilka razy w tygodniu uczęszcza na rehabilitację, czekają go także kolejne zabiegi i operacja. Zwrócił obrońca także uwagę, że od popełnienia

czynu upłynęło już 16 lat, a zatem znaczny upływ czasu przekreślił w niniejszej sprawie „zasadę szybkiej reakcji karnej/szybkości procesowej, która i tak nie została zrealizowana”.

Odnosząc się do przedmiotowego wniosku wskazać należy, że mimo przedstawienia w nim szerszej argumentacji dotyczącej między innymi poważnych konsekwencji, jakich miałyby doznać skazani z powodu odbywania orzeczonej kary pozbawienia wolności, podniesione okoliczności nie mogły przekonać o konieczności zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k.

Należy zaakcentować, że instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero w istocie wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

Przede wszystkim, samo powołanie się na treść zarzutów kasacyjnych nie może być uznane za wystarczające w niniejszym przypadku – nie mogą one bowiem automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego wyroku już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku. Brak bowiem możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że *prima facie* zarzuty podniesione w kasacji wskazują na tak poważne błędy w kontroli apelacyjnej dotyczącej czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji, że powinny one prowadzić do uchylenia wyroków Sądów obydwu instancji i powtórzenia postępowania w pierwszej instancji. Należy podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać

rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Jednocześnie należało uznać, że również dwa pozostałe argumenty przedstawione na poparcie wniosku nie mogły stanowić przekonującej podstawy do zadecydowania o wstrzymaniu wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Nie mógł być uznany za decydujący argument dotyczący złego stanu zdrowia skazanego. W opisie tego stanu zdrowia nic nie wskazuje na to, by wykonanie prawomocnego wyroku pociągało za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego, zwłaszcza, że przebywając w warunkach zakładu karnego będzie on objęty opieką medyczną. Stan zdrowia może być ewentualnie podstawą w pierwszej kolejności do odroczenia wykonania kary bądź ubiegania się o udzielenie przerwy w jej odbywaniu. Również „zasada szybkiej reakcji karnej” – czy też jej brak, jak to ujmuje obrońca - nie uzasadnia rezygnowania z wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.